

— Сега убеди ли се? — казалъ Менепта на своя съветникъ. — Надѣвамъ се този пжтъ....

— Хъмъ! — Халдеецътъ ми се стори по-голѣмъ лжжецъ. Решето не умѣе да приказва, а го каратъ да говори, и азъ, при всичката своя глупостъ, мога да посипя по земята брашно, да го погледамъ известно време да извикамъ: тотъ, нумъ, ра, Саккара! Твоята войска, не-сравними царю, ще бжде разбита. Тя ще се разпръсне по полето, както тоя бѣлъ прахъ! — Това пророкуване нищо не струва. Да се обърнемъ къмъ звездобройцитѣ.

— Добре, — отговорилъ синътъ на Рамзеса, — но ако и звездитѣ ми покажатъ победа, азъ нѣма да отлагамъ повече похода. Ще излѣза отъ Мемфисъ съ войскитѣ си следъ месецъ.

Звездобройцитѣ на следната нощъ обявили, че победата на Менепта е несъмнена, че тя е написана съ блѣстящи букви по всички съзвездия.

И така, войскитѣ се събрали въ столицата. Улицитѣ и площадитѣ приличали на лагеръ. Въ градинитѣ цвилѣли коне.

И мирнитѣ граждани бледни и загрижени гледали, седѣйки на вратитѣ, минаващитѣ край тѣхъ коля, напълнени съ оржжия.

Конници и пешаци, внезапно откъснати отъ мирния животъ, ходѣли съ отпуснати глави и безъ всѣко желание се готвѣли за походъ. „Ние никога нѣма да се върнемъ, — мислили тѣ, — защото нашия славенъ владетель нѣма да сложи оржжие до тогава, до като не победи цѣлия свѣтъ“.

Въ навечерието на похода, когато въ цѣлия Египетъ не е имало домъ, кждето майки и сестри да не скубятъ коситѣ си и чупятъ ржцетѣ си, Хикосъ, решилъ да се възполззува отъ тайната, завешана му отъ Рамзеса и, като се прострѣлъ предъ своя държавенъ ученикъ, казалъ:

— Ако ти дължишъ каквато и да е благодарностъ къмъ своя учитель, за тая любовъ, която той е хранѣлъ къмъ тебе, окажи му голѣма милостъ! Живитѣ хора, които те тикнаха въ пжтя на войната, изказаха мнение не съгласно съ моето, но ти се не посъветва съ мъртвитѣ.

— Мъртвитѣ сж глухи и нѣми, — възразилъ царьтъ.

— Така глухи, както решето и звездитѣ. Да отидемъ заедно при баща ти и да го попитаме, промѣнилъ ли е